

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrådte denne grund ..."

Henvisning:

Denne oversættelse følger nøjagtigt den stenografisk protokollerede afskrift af talen, som Bruno Gröning den 9. september 1949 holdt på Traberhof i Rosenheim.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

Foredrag af Bruno Gröning med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrådte denne grund ..."

Franz Kind:

Var det ikke en kamp at bevise trofastheden for vores ven Bruno Gröning, som nu endelig opholder sig iblandt os? Tro mig, da Bruno Gröning kom ind i huset her og ind i værelset, kunne man læse i hans ansigt, at der kom lykke og glæde over os. Jeg ser mig forpligtet til, mine kære tilstedeværende, sunde og syge, mænd, kvinder og mange børn, at takke Dem for Deres trofasthed og roen, som De tilmed har bevist for Bruno Gröning.

Da jeg tog afsked den 3. september, var det klart for hr. Kirmeyer og mig, at vi ville omsætte vores kærlighed til ham i handling, komme, hvad komme ville. Han sagde ikke til os, at vi skulle helbrede, men han sagde, at vi kunne fremme helbredelsen med vor bedste medvirken. Og jeg kan fuldt ud sige til alle, som har lært os at kende i denne uge, at vi har opfyldt vores mission dag og nat.

(bifald)

Mange har måske kunnet tage fejl af vores handling. Men som De ved, bliver en god sag altid bekæmpet. Har De nogen sinde oplevet, mine kære, at man lader et menneske, som er god, være i fred? Nej, man forstår at knuse ham, hvor man kan. Og det har man gjort til gavn hos vores ven bror Gröning.

Jeg glæder mig over, at jeg får lov til at holde denne velkomsttale, fordi det var mig, der endnu engang appellerede til Dem om at holde ud og vente, til vores ven Bruno Gröning kom. Og nu må jeg også i hans navn meddele det glade budskab, at han i dag har til hensigt at gennemføre en større fjernhelbredelse.

Men i få ord skal jeg rette endnu en indtrængende bøn til Dem: Da der er så mange mennesker her, lad så være med at ønske, at hver bliver helbredt enkeltvis. Naturligvis kan meget alvorlige tilfælde blive meldt, og han vil bestemt ikke undlade at besøge enkelte alvorligt syge.

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

Mine kære ventende! Og nu har jeg fået pålagt at sige Dem endnu noget: Stedet her, som en stor velgører på elskværdig vis har stillet til rådighed for os, er det modtagelsessted, det kursted, hvor ene og alene Bruno Gröning skal bestemme, og ingen anden. Og hvis nogen i morges, i den tidlige morgenstund, da mørket endnu lå over området, mente at kunne fortælle os, at han også kunne helbrede, ligesom Gröning, så må jeg tilråbe jer, at han ikke er kaldet til det. Vi har ventet på Bruno Gröning, og ikke på et menneske, som vi ikke er overbevist om.

Jeg ved, at mange af Dem først var grebne. De, som endnu ikke har set Gröning, troede sandsynligvis, at det var ham. Og mens De hele natten holdt ud under regn og ofre, kunne man forstå, at De havde brug for trøst, og De tog den, fordi De troede, at det næsten var det samme. Men, i løbet af dagen har jeg gudskelov konstateret, at De ikke var tilfredse med ham. Nej, der kom gang på gang det påtrængende ønske: Hvor bliver Gröning af? Så meget mere kært er det for mig at kunne sige Dem, at han kom, at han kommer. Og nu er han kommet.

(stort bifald)

(Bruno Gröning takker Kind)

Kind taler videre, og fortæller alt, hvad han har gjort og udført, mens Gröning var borte.

Bruno Gröning:

Mine kære helsesøgende!

Da jeg for få dage siden betrødte denne grund, trådte jeg som det første her ud på denne altan og så på landskabet, og faktisk havde jeg allerede dengang det samme billede for mine øjne, som jeg nu ser for mig.

Jeg vil ikke tale om min kamp. Nej, det ingen kamp; det er en selvfølge, at jeg må gennemføre den, for fra Vorherre og gennem Vorherre at formidle helbredelserne til Dem, som De allerede har ventet på i årevis.

(kraftigt bifald)

Jeg har, kort sagt, ikke haft en rolig time, og giver også afkald på det for resten af mit liv. Jeg er her nu engang for dette, og føler mig forpligtet til at sætte hele mit liv ind for Deres sundhed.

(bifald)

Jeg er 43 år. Hele mit liv består kun i at hjælpe mennesker. Denne kraft – denne guddommelige kraft, den kraft fik jeg i vuggegave. Jeg var en lille dreng, og har ikke ladet noget være uforsøgt – intet – for at efterforske disse ting, nej – for at hjælpe mennesker og dyr,

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrådte denne grund ..."

(bifald)

for alt, hvad Vorherre har skabt for os mennesker her på denne jord, hører sammen. Enhver har sin berettigelse til livet; således også De, og jeg har allerede ladet Dem vide, at jeg føler mig forpligtet til at hjælpe alle mennesker, at vide, at alle mennesker er sunde.

(bifald)

Fra den amerikanske zone gik jeg ind i den engelske, for der at følge kaldet fra syge mennesker og gengive dem sundheden, hvoraf jeg kunne fortælle Dem tusinder af tilfælde. Min grundsætning er: Blinde skal se, og krøblinger gå! Det lyder meget dårligt, når jeg netop har sagt "krøblinger". De kan ikke gøre for det, ingen af dem der har måttet holde sig i sengen i årevis, at de lå der stive og ikke kunne røre sig, og jeg har fra år til år, dag efter dag, nat efter nat, videregivet mennesker det nye, sunde liv. Det afleder mig ikke, at den ene og den anden har måttet holde sengen i årevis uden at kunne røre et lem. Det skete så hurtigt, som jeg altid har sagt, at en fotograf ved at fotografere, ikke kan nå at optage helbredelsen af det syge menneske i apparatet.

Jeg talte lige om den engelske zone. Der var der nogen, som troede at jeg ville tage brødet ud af munden på dem. Derfor mente de, at de måtte bekæmpe mig. De har ikke ladet noget være uforsøgt for at få mig bag lås og slå,

(tilråb: "Føj!")

og det er kun få dage siden,

(tilråb: "Føj!")

at de ikke veg tilbage for at give smudsigheder fra sig, for med magt at bekæmpe mig.

(tilråb: "Føj! Ned med de svinemikler!")

Da jeg sidst tog afsked her, lod jeg Dem vide, at jeg ville udstille disse mennesker for Dem; men ikke i dag. Jeg ved, at disse mennesker allerede i dag skammer sig over, hvad de har gjort for at bekæmpe mig. Jeg har tidligere sagt til dem: Løkken har De selv lagt om halsen, og nu kan De se, hvordan De kommer ud af denne løkke."

(kraftigt bifald) (tilråb: "Retfærdigheden sejrer!")

Jeg har vist disse mennesker, at jeg ikke frygter noget menneske; de kan komme med hvad de vil.

(bifald)

(tilråb fra tilhørerne: "Folket står bag Dem!")

Jeg frygter bare én, og det er og bliver Vorherre!

(bifald)

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrådte denne grund ..."

Jeg må også lade Dem vide, at jeg har gjort alt for at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Jeg har ikke skyet nogen vej; jeg har ikke bekymret mig om mad eller søvn. Jeg behøver ikke søvn; jeg behøver ikke mad; jeg har kun brug for ét, arbejdet med at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker,

(kraftigt bifald)

og derfor må jeg gå min egen vej! Jeg har delt Vestzonen i tre dele; begyndende i Westfalen. Westfalen – Herford – er allerede blevet et begreb for Dem. Der blev jeg selv, jeg kunne næsten sige, bekæmpet med knive.

(tilråb: "Føj!")

Til trods for dette har jeg ikke undladt hele tiden at hjælpe mennesker.

(bifald)

For nogle uger siden forsvandt jeg fra den engelske zone, hvor jeg ikke kunne bringe over mit hjerte ikke at hjælpe syge mennesker. Jeg kørte fra det ene hus til det andet, opsøgte dér syge mennesker og helbredte dem. Så fik jeg at vide, at enkelte tillod sig at sige: "Hvis Gröning tillader sig at foretage endnu en helbredelse, er han moden til fængsel", og alligevel har jeg ikke ladet mig forstyrre. Jeg har hele tiden udført dem, og har så, da jeg mærkede at politiet var efter mig – ikke at jeg stak af; nej, i al sindsro har jeg forladt den engelske zone.

(bifald)

I de sidste dage hørte jeg der, det vil sige i Bielefeld, at befalingen om fængsling mod Gröning allerede var underskrevet. Men til Deres beroligelse: Min advokat dér fortalte mig, at han havde fået at vide, at den, der undertegnede, ikke havde fået meget ud af det; nej. Da han havde underskrevet ordren om fængsling, blev hans hånd stiv,

(bifald)

og forblev sådan til den dag, hvor jeg selv dukkede op igen. Dermed vil jeg sige Dem, at jeg fra begyndelsen har ladet mennesker vide, at jeg står under Guds beskyttelse, og om de så alle kommer, de onde mennesker, vil jeg sige, at de ikke er i stand til at gøre mig noget som helst. Og skulle et eller andet djævelsk menneske alligevel forsøge, så vil han hurtigt blive bragt til fald,

(bifald)

det vil sige, jeg gør ikke selv noget til det. Endnu i dag ønsker jeg min værste dødsfjende det allerbedste!

(bifald)

Men De må også vide, at djævelen som sådan, ikke undlader noget for at gemme sig i mennesker og føre dem til det onde. Djævelens spil er ude!

(bifald)

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

Hvis han også her og der gør sig noget bemærket, så er det fortsat ikke slemt. Jeg forstår at bekæmpe mine modstandere!

(bifald)

Jeg vil også meddele Dem, at min næste vej fra Westfalen førte mig til Slesvig-Holstein. Der var også mennesker, som De er her, det vil sige syge mennesker, der bad mig om hjælp, om helbredelse. Også her var der kun nogle enkelte, der ligeledes gjorde alt for at forbyde mit virke, idet det hed sig: "Ja, partifælle, jeg kan ikke lade dig i stikken. Jeg gør det samme, som de tidligere har gjort." Det er beskæmmende. Partipolitik er for mig ikke afgørende. Jeg har også i Hamburg ladet menneskene vide: For min skyld kan de stifte hundrede partier mere, og de kan alle gøre, hvad de vil. De store hændelser har intet med [...] partipolitik at gøre!

(bifald)

Jeg vil også lade Dem vide, fordi jeg allerede har talt om det, at ikke kun i dag, men også tidligere, har medlemmer af KPD haft troen på Vorherre. Man skal ikke tro, at de ville bagtale Vorherre, nej; også de har et hjerte, også de forsøger at holde deres hjerte rent, også de tror på Vorherre ligesom vi.

(bifald)

Det er kun det, at den ene bliver trukket herhen, den anden derhen, og tror at være på den rigtige vej til at kæmpe for sit eget og alle menneskers vel. Vi vil altså ikke foragte noget menneske; vi vil optage broderkærligheden, og frem for alt søsterkærligheden i os, og være gode ved hinanden; vi vil vende tilbage til vor kristendom, som mange mennesker har mistet for årtier siden; vi vil finde tilbage til Gud!

(bifald)

I Slesvig-Holstein har jeg gjort det tredje forsøg her i det smukke Bayernland. Det skulle være det sidste forsøg i Tyskland.

(bifald)

Og nu kan jeg meddele Dem, hvad nogle af Dem vel allerede ved, at den bayriske regering ikke har lagt mig nogen sten i vejen, nej, men,

(resten af sætningen forsvandt i bifald)

De kan alle være stolte af, at der endnu findes mennesker, som vil have det gode, og det er et slag for alle, som har bekæmpet dette at hjælpe og helbrede mennesker. Disse svinemikler følte sig kun godt tilpas, når de laver, når de tjener mange penge. De spurgte ikke efter alle menneskers sygdomme, nej; jo sygere folk var, desto bedre levede de.

I Westfalen har man forsøgt at bringe mig ind i sygehusene for at aflægge en prøve. Man har sagt: "Lad ham bare komme; ham skal vi snart gøre det af med!" Og sådan

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

var det også den dag, den dag jeg har omtalt, hvor fængselsbefalingen blev underskrevet, idet en af professorerne ordret havde sagt: "Så snart han kommer her, gør vi det af med ham!"

(tilråb: "Føj!")

Hvem det var, vil jeg lade Dem vide mere om. Jeg er ikke bange for ham – ikke for noget menneske – min kamp fortsætter! Ligesom her, venter mennesker i hele verden på endelig at kunne blive hjulpet.

(bifald)

Og derfor står jeg her i dag. Det første kursted som sådan er endnu ikke udstyret, som det skulle være. Denne grund her har ejeren, hr. Harward, stillet til rådighed. Han var den første der har givet mig dette store tilbud, idet han sagde: "De kan bestemme over alt, hvad De ser her, hele min ejendom kan De råde over."

(bifald)

Jeg takker hermed hr. Harward for hans store gavmildhed, for hans imødekommenhed,

(kraftigt bifald)

i alle de syges navn!

Aviserne, pressen har misforstået så meget, ville ikke forstå, har her og der hørt noget, og mente at kunne skrive, som de sådan havde tænkt sig. Jeg vil også gerne fremhæve en af de første meddelelser her i München, da hr. Harward indbød mig til et glas øl på sit hotel. Det tog jeg imod, da jeg ikke kunne afslå det på grund af hans imødekommenhed overfor alle de syge. Det ville jeg heller aldrig gøre. Det var ikke for min egen skyld; det var ikke for at drikke en tår øl, nej; men for at vise min tak for, at han havde stillet sin grund til rådighed for os. Der står i artiklen: "Gröning på natbar." Måske har jeg tilmed danset? Men jeg må lade Dem vide, at Gröning ikke mere kan tillade sig noget! Som sagt – jeg spiser intet mere, eller meget lidt, jeg behøver ingen søvn, så behøver jeg vel heller ikke at slukke min tørst for at forsikre min tak.

Man undte mig det heller ikke, da jeg en gang var i Hamburg, og et sygt barn bad mig om at spise et stykke kage. På grund af dette barn, var jeg kørt fra Herford til Hamburg for at holde mit løfte, og barnets mor havde tilberedt et måltid til mig, som ikke kunne være bedre ved et bryllupsbord. "Men jeg kommer ikke for at spise", sagde jeg, "jeg kommer på grund af det syge barn," Men at spise et stykke kage, kunne jeg dog ikke afslå overfor det syge barn. Da jeg var i færd med at putte dette stykke kage i munden, kom en avissmører; en ung knægt, der endnu intet har oplevet og intet ved; han ved kun ét, at han kan skrive. Men det han har skrevet, kan han ikke forsvare: "Gröning ved kaffe og kage." Jeg har spurgt ham, om han mon aldrig selv har spist kage. De ser, ikke engang det under man mig! De skal også

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

vide, at jeg ikke kommer på grund af maden, nej; jeg vil ikke have noget fra nogen. Det jeg vil have, er kun sygdommen, og for den formidler jeg gennem Guds ord sundheden til Dem.

(bifald)

(tilråb: "Hvornår komme De til os i Østrig?")

For at alle forstår mig rigtigt, så alle ved, hvad min plan er: Jeg har til hensigt – specielt her i Bayern – at oprette kursteder, og disse kursteder skal ikke se ud som sygehuse. Nej; her kommer mennesker for det meste syge ind, og bagefter går de raske ud.

(kraftigt bifald)

For nogle få gangbesværede vil jeg sørge for, at de bliver der nogle dage, for at de så kan stå på deres egne ben.

(bifald)

Men jeg ved også, at ét kursted slet ikke slår til og langtfra er tilstrækkeligt, og derfor har jeg besluttet at oprette mange her, og derfor må jeg bede Dem alle om at vente, til dette er sket. Men nu behøver De ikke at tro, at jeg ikke vil gøre noget nu! Jeg har allerede gjort meget, og mange af Dem vil snart have mærket noget.

Da jeg lørdag i sidste uge tog afsked fra en masse mennesker her, lod jeg Dem vide, at mange mennesker bliver raske i mit fravær, og jeg bad tre mænd her om at lade Dem vide, at jeg ville helbrede ved fjernhelbredelse. Som jeg fik at vide i dag, er dette også sket. Deriblandt er der to blinde, som igen er blevet seende, og mange andre, de gangbesværede som var lamme, organiske lidelser og hvad ved jeg, som er blevet raske igen. Det er ikke altid nødvendigt, at det syge menneske kommer hen til mig. Nej, men det som er nødvendigt er, at det syge menneske har den største tillid til mig, og tror på Vorherre. Jeg kan blot sige Dem, at utallige blinde allerede kan se igen, og de, der endnu ikke har fået deres syn igen, vil også få det.

Professorer sagde til mig, at de ikke var for det, men imod det: "Jeg vil se mirakler." De sagde: "Det kan vi også, gøre mennesker raske." Jeg spurgte blot, hvor de raske mennesker så var, og hvorfor man ikke havde gjort de syge raske? Nej, de ville se, at jeg sagde til en, som manglede en arm: "En, to, tre, armen skal være der igen!" Sådanne mirakler ville de se! Det betyder ikke, overhovedet ikke, at jeg dermed vil håne lægerne og trække dem i skidt. Nej, de er og bliver mine venner, for de har alle fundet deres arbejde her, i troen på at kunne hjælpe mennesker. Men der er enkelte mennesker – også blandt lægerne – som tror, at de kan gøre sig gældende. De tror, at den lille Gröning vil tage brødet ud af munden på dem. Nej, det er min bestemte hensigt at give dem endnu mere!

(bifald)

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

Men på den anden side har allerede mange læger indfundet sig, med en bøn om at måtte hjælpe med her, for at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Jeg har hele tiden sagt: De 70.000 læger, vi har her i Tyskland, slår slet ikke til, for hurtigst muligt at hjælpe alle mennesker.

Man har spurgt mig, om jeg kan overdrage kraften. Jeg siger: Nej! Det går ikke. Men jeg er i stand til at hjælpe mennesker, der er villige til, som er parate til at hjælpe mennesker, at foretage helbredelser på min ordre, og nu vil jeg lade Dem vide endnu mere: Først, når kurstederne er blevet oprettet her i Bayern og i hele Tyskland, vil jeg forlade Tyskland. Men de skal ikke tro, at der ikke sker noget her. Nej, hjælpen kommer under alle omstændigheder.

Jeg lader Dem også vide, at jeg endnu aldrig har spurgt nogen, hvilken religion eller nation mennesket tilhører. Alle mennesker har ret til og mulighed for at opnå hjælp, og derfor har vi tyskere ikke alene ret til det, men alle mennesker, som lever på denne store, guddommelige jord. Derfor må jeg drage fra det ene land til det andet. Det vil ikke ske hverken i dag eller i morgen, at jeg forlader Tyskland; nej, først når alt for så vidt er indrettet. De vil få meget at se, meget at høre, og frem for alt på Deres egen krop få at mærke, hvem Vorherre er. Vorherre er og bliver alle menneskers eneste læge!

(bifald)

Jeg kan sige Dem så meget, at jeg ikke bliver færdig på hverken fire, otte, tolv måneder eller i endnu længere tid. Men jeg tror, at De nu med disse få korte ord har forstået mig godt; jo færre ord, desto flere handlinger! For at oplyse Dem om alt hvad der sker, vil jeg give Dem efterretninger over pressen, i håb om at de vil skrive sandheden; også over radioen, og, ikke at forglemme, over filmen (*en dokumentarfilm*) som bliver drejet nu, og hvis man ser den, vil man også hurtigt blive rask.

(bifald)

Der er kommet syge mennesker til mig, som har fortalt, at de har hørt mig i radioen, og blot ved at høre min stemme er de blevet befriet fra deres sygdom, som de har haft i årevis. Der er også mange, som virkeligt er blevet raske, når de blot i avisen, eller et eller andet sted har læst eller hørt noget om mig. Det samme sker også hos mennesker, der var i færd med at skrive et bønsskrift til mig.

(bifald)

En skrev et brev med en bøn om at hjælpe ham. Da han var færdig med dette brev, var han rask, og som tak for det, fordi han vidste, at jeg ikke tager penge for det, har han skrevet en brochure. Jeg har ikke læst den; jeg kommer jo ikke til at læse. Men jeg ved, at han ikke kan have skrevet noget slemt. Jeg kunne opremse mange, mange lignende tilfælde, men jeg tror ikke, jeg behøver det. Jeg er her ikke for at

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen

"Da jeg for få dage siden betrødte denne grund ..."

holde en stor tale, men jeg føler mig forpligtet til at hjælpe Dem, at helbrede Dem; det vil sige at formidle helbredelsen.

Det er ikke nødvendigt, at nogen opremser sine sygdomme for mig. Jeg ved meget, meget mere, end et menneske overhovedet kan tænke sig. Når en eller anden har fundet vej til mig, og bedt om hjælp til sine pårørende, uden at sige hvem denne syge var, hvor han bor, hvilke lidelser han havde, så var jeg i stand til, og er det også stadig, nøjagtigt at beskrive denne syge med hans syge steder; ligesom jeg også var i stand til at sige, hvad for et menneskebarn han er; med hele hans tidligere liv lige til dette øjeblik. Alt har jeg kunnet sige, og har også taget sygdommen bort fra disse mennesker ad fjernvejen, idet jeg sagde: "Gå til telefonen, eller forsøg hurtigst muligt at få forbindelse med denne syge." Så blev den syge rask. Men for dette må man have den største tillid til mig!

Der er også tilfælde, hvor læger er kommet med en bøn om hjælp til alvorligt syge patienter, og jeg har sagt, hvilke sygdomme den ene eller anden har haft, og at de skulle se nøje på klokken, for fra dette øjeblik har den syge modtaget sundheden. Det har mange læger allerede bekræftet.

Jeg taler ikke til Dem for at gøre propaganda for mig selv, men for, som overalt, at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Denne hjælp, disse helbredelser, sker kun i Guds navn. Det er ikke mig, der gør det, jeg er intet, Vorherre er alt!

Der findes mennesker, som tror, at når de kommer til mig, må de ofre dage eller uger, og vente her, til de er blevet fuldstændigt raske. Nej, det er forkert; det er mistro. "De, der har mistro, bliver", plejer jeg at sige, og siger det endnu i dag. Og de, der har tillid, går hjem. Og dermed ønsker jeg alle, som står her, den bedste sundhed. Kast sygdommen bort, og optag sundheden i Dem. Det sker i Guds navn!

(bifald)

Hvis De ikke straks mærker noget, behøver De ikke at være mistroisk. For det meste sker det jo hurtigt. Men De må først være så vidt, at De har gjort Dem fri af Deres synder; fri af Deres ondskab, for at kunne optage sundheden. Jeg lader Dem vide, at sundheden er noget stort, noget godt, at det er det rent guddommelige, og Vorherre går ikke til de menneskekroppe, som endnu ikke har befriet sig fra synden, eller slet ikke har tænkt på at gå vejen til Gud.

(takkeråb fra mængden)

De er ikke forpligtet til at takke mig, tak alle Vorherre for det!

(bifald)

Jeg er parat til at hjælpe alle mennesker, at helbrede alle mennesker. Enhver må holde øje med sig selv, og ikke sige: "Hr. Gröning, hjælp mig!" Læg mærke til Dem selv; optag sundheden i Deres krop. Så er alt sket. Det er ikke kun en, det er ikke ti, det er hundrede eller alle om Dem, der er helbredt; den ene tidligere, den anden

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 9. september 1949 om eftermiddagen
"Da jeg for få dage siden betrådte denne grund ..."

senere. Men læg mærke til Dem selv. Jeg har sagt, at De én gang i livet skal være egoist, og det vil sige at være sund.

Det er ikke noget nyt, når en, som har været lam i 10, 20, 30, 40 år, at han nu pludselig rejser sig og kan gå igen. Det er ikke nyt, at mennesker, der i en alder af 30, 40 og 50 år ikke har set lyset, pludselig kan se igen, eller at mennesker, der livet igennem har været tunghøre eller døve, ja, endog mennesker, der ingen trommehinde har, alligevel fik hørelsen igen. Det kommer kun an på Dem selv! Jeg vil blive her en stund og vente, til der her og der og overalt sker noget.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv